

نه گوهري ، كه شود زيوري زليخا را !
دلي به گونه خورشيد ، گرم ، روشن ، پاك
كه جاودانه كند غرق نور دنيا را ...

اگر هنوز به اين بيكران نپيوستي
ز دست وامگذاري اميد فردا را !

دریا

يك سينه بود و اين همه فریاد !

می برد بانگ خود را ،

تا برج آسمان

می کوفت مشت خود را

بر چهره زمان !

زنجیر می گسست ،
دیوار می شکست...
انگار ، حق خود را می خواست !

می رفت و خشمگین تر ، بر می گشت .
می ماند و سهمگین تر ، بر می خاست .

□
تنها ،
اما شکوه مند ،
توانا :
دریا .

راز

آب از دیارِ دریا ،
با مهرِ مادرانه ،
آهنگِ خاک می کرد !

بر گردِ خاک می گشت
گردِ ملال او را
از چهره پاک می کرد ،

۳۳ مروارید مهر

از خاکیان ، ندانم
ساحل به او چه می گفت
کان موج ناز پرورد ،
سر را به سنگ می زد
خود را هلاک می کرد !

www.KetabFarsi.com

سبکباران ساحل‌ها

لب دریا ، نسیم و آب و آهنگ ،
شکسته ناله‌های موج بر سنگ ،
مگر دریا دلی داند که ما را ،
چه توفان‌هاست در این سینه تنگ !

□

تب و تابی ست در موسیقیِ آب
کجا پنهان شده‌ست این روح بی‌تاب
فرازش ، شوق هستی ، شور پرواز ،
فرودش : غم ؛ سکوتش : مرگ و مرداب !

□

سپر دم سینه را بر سینه کوه
غریق بهت جنگل‌های انبوه
غروب بیشه زار انم در افکند
به جنگل‌های بی‌پایان اندوه !

□

لب دریا ، گل خورشید پرپر !
به هر موجی ، پری خونین شناور !
به کام خویش پیچانند و بردند ،
مرا گرداب‌های سرد باور !

□

بخوان ، ای مرغ مست بیشه دور ،
که ریزد از صدایت شادی و نور ،
قفس تنگ است و دل تنگ است ، ورنه
هزاران نغمه دارم چون تو پرشور !

□

لب دریا ، غریو موج و کولاک ،
فرو پیچیده شب در بادِ نمناک ،
نگاه ماه ، در آن ابر تاریک ؛
نگاه ماهی افتاده بر خاک !

□

پریشان است امشب خاطر آب ،
چه راهی می زند آن روح بی تاب !
«سبکباران ساحل ها» چه دانند ،
«شب تاریک و بیم موج و گرداب» !

□

لب دریا ، شب از هنگامه لبریز ،
خروش موج ها : پرهیز... پرهیز...
در آن توفان که صد فریاد گم شد ؛
چه برمی آید از وایِ شباوینز ؟ !

□

چراغی دور ، در ساحل شکفته

من و دریا ، دو همراز نخفته !
همه شب ، گفتم دریا قصه با ماه
دریغاً حرف من ، حرف نگفته !

www.KetabFarsi.com

دریاب مرا ، دریا

ای بر سر بالینم ، افسانه سرا دریا !
افسانه عمری تو ، باری به سر آ دریا .

ای اشکِ شبانگامت ، آئینه صد اندوه ،
وی ناله شبگیرت ، آهنگ عزا دریا .

با کو کبۀ خورشید ، در پای تو می‌میرم
بردار به بالینم ، دستی به دعا دریا !

امواج تو ، نعشم را افکنده درین ساحل ،
دریاب مرا ، دریا ؛ دریاب مرا ، دریا .

ز آن گمشدگان آخر بامن سخنی سر کن ،
تا همچو شفق بام خون از مرده‌ها دریا .

چون من همه آشوبی ، در فتنۀ این توفان ،
ای هستی ما یکسر آشوب و بلا دریا !

با زمزمۀ باران در پیش تو می‌گیریم ،
چون چنگی هزار آوا پرشور و نوا دریا .

تنهایی و تاریکی آغاز کدورت‌هاست ،
خوش وقت سحر خیزان و آن صبح و صفا دریا .

بردار و ببر دریا ، این پیکر بی‌جان را
بر سینۀ گردابی بسپار و بیا دریا .

تو ، مادر بی خوابی ، من کودک بی آرام
لالائی خود سر کن از بهر خدا دریا .

دور از نخس و خاکم کن ، موجی زن و پاکم کن
وین قصه مگو با کس ، کی بود و کجا؟ دریا !

www.KetabFarsi.com

چراغی در افق

به پیش روی من ، تا چشم یاری می کند ، دریاست !
چراغ ساحل آسودگی ها در افق پیدااست !
درین ساحل که من افتاده ام خاموش ،
غمم دریا ، دلم تنهاست .
وجودم بسته در زنجیر خونین تعلق هاست!

□

خروش موج ، با من می کند نجوا .
که : - « هر کس دل به دریا زد رهایی یافت !
که هر کس دل به دریا زد رهایی یافت... »

مرا آن دل که بر دریا زخم ، نیست !
زبا این بند خونین بر کنم نیست ،
امید آنکه جان خسته ام را ،
به آن نادیده ساحل افکنم نیست !

شب تاریک و بیم موج و گردابی چنین هائل
کجاست دانند حال ما بسکیماران ساحل‌ها
حافظ

از ژرفای آن غرقاب

در آن شب تاریک و آن گرداب هول‌انگیز ،
حافظ را
تشویش توفان بود و «بیم موج» دریا بود !
ما ، اینک از اعماق آن گرداب ،
از ژرفای آن غرقاب ،
چنگال توفان بر گلو ،
هردم نهنگی روبرو ،

هر لحظه در چاهی فرو ،
تن پاره پاره ، نیمه جان ، در موجها آویخته ،
در چنبر این هشت پایان دغل ، خون از سراپا ریخته ،

صد کوه موج از سر گذشته ، سخت سرگشته ،
با ماتم این کشتی بی ناخدای بخت برگشته ،
هر چند ، امید رهائی مرده در دلها ؛
سر می دهیم این آخرین فریاد درد آلود را :
- «... آد ، ای سبکباران ساحلها ...!»

با یاد نیما
سراینده ، آی آدم‌ها

ما ،

همان جمع پراکنده ...

موج ، می آمد ، چون کوه و به ساحل می خورد !

□

از دل تیره امواج بلند آوا ،

که غریقی را درخویش فرو می برد ،

و غریوش را با مشت فرو می کشت ،

نعره‌ای نخسته و خونین ، بشریت را ،
به کمک می‌طلبید :

– «آی آدم‌ها...»

آی آدم‌ها...»

ما شنیدیم و به یاری نشتابیدیم !

به خیالی که قضا ،

به گمانی که قدر ، بر سر آن نخسته ! گذاری بکند !

«دستی از غیب برون آید و کاری بکند»

هیچ يك حتی از جای نجنبیدیم !

آستین‌ها را بالا نزدیم

دست آن غرقه در امواج بلا را نگرفتیم ،

تا از آن مهلکه – شاید – برهانیمش ،

به کناری برسانیمش !...»

□

موج ، می‌آمد ، چون کوه و به ساحل می‌ریخت.

با غریوی ،

که به خاموشی می‌پیوست .

با غریقی که در آن ورطه ، به کف‌ها ، به هوا

چنگ می‌زد ، می‌آویخت ...»

□

ما نمی‌دانستیم

این که در چنبر گرداب ، گرفتار شده است ،
این نگونبخت که اینگونه نگونسار شده است ،
این منم ،
این تو ،

آن همسایه ،

آن انسان !

این مائیم !

ما ،

همان جمع پراکنده ،

همان تنها ،

آن تنها هائیم !

□

همه خاموش نشستیم و تماشا کردیم .

آن صدا ، اما خاموش نشد .

— «... آی آدم‌ها ...»

«آی آدم‌ها...»

آن صدا ، هرگز خاموش نخواهد شد ،

آن صدا ، در همه‌جا دائم ، در پرواز است !

تا به دنیا دلی از هول ستم می‌لرزد ،

خاطری آشفته‌ست ،

دیده‌ای گریان است ،
هر کجا دست نیاز بشری هست دراز ؛
آن صدا در همه آفاق طنین اندازست.

□

آه ، اگر با دل و جان ، گوش کنیم ،
آه اگر وسوسه‌ نان را ، يك لحظه فراموش کنیم ،
«آی آدم‌ها» را
در همه جامی شنویم .

□

در پی آن همه خون ،
که بر این خاك چکید ،
ننگ‌مان باد این جان !
شرم‌مان باد این نان !
ما نشستیم و تماشا کردیم !

□

در شب تار جهان
در گذرگاهی ، تا این حد ظلمانی و توفانی !
در دل این همه آشوب و پریشانی
این که از پای فرو می‌افتد ،

این که بردار نگو تسار شده ست ،
این که با مرگ در افتاده است ،
این هزاران و هزاران که فرو افتادند ؛
این منم ،
این تو ،

آن همسایه

آن انسان ،

این ما ایم .

ما ،

همان جمع پراکنده ، همان تنها ،
آن تنها هائیم !

اینهمه موج بلا در همه جا می بینیم ،
« آی آدم‌ها » را می شنویم ،
نیک می دانیم ،
دستی از غیب نخواهد آمد
هیچ یک حتی یکبار نمی گوئیم
با ستمکاری نادانی ، اینگونه مدارا نکنیم
آستین‌ها را بالا بزنیم
دست در دست هم از پهنه آفاق برانیمش
مهربانی را ،
دانائی را ،

بر بلندای جهان ،
بنشانیمش...!

□

«آی آدم‌ها...!»
«موج می‌آید...»

www.KetabFarsi.com

بر آمدن آفتاب

لبخند او ، بر آمدن آفتاب را
در پهنه طلائی دریا
از مهر ، می ستود .
در چشم من ، ولیکن ...
لبخند او بر آمدن آفتاب بود!

پرواز

مرغ دریا بادبان‌های بلندش را
در مسیر باد می‌افراشت!
سینه می‌سائید بر موج هوا،
آنگونه خوش، زیبا
که گفتی آسمان را آب می‌پنداشت!

بغض

در این جهان لایتناهی ،

آیا ، به بیگناهی ماهی ،

– (بغضم نمی گذارد ، تا حرف خویش را

از تنگنای سینه برآرم !)

گر این تپنده در قفس پنجه‌های تو ،

این قلب بر جهنده ،

آه ، این هنوز زنده لرزنده ،
اینجا ، کنار تابه !
در کامتان گواراست ؛
حرفی دیگر ندارم!...

www.KetabFarsi.com

سنگ و آئینه

سرگشته‌ای به ساحل دریا،
نزدیک يك صدف ،
سنگی فتاده دید و گمان برد گوهر است !

گوهر نبود - اگرچه - ولی در نهاد او ،
چیزی نهفته بود ، که می گفت ،
از سنگ بهتر است !

جان مایه‌ای به روشنی نور ، عشق ، شعر ،
از سنگ می‌دمید !
انگار
دل بود ! می‌تپید !
اما چراغِ آینه‌اش در غبار بود !

□

دستی بر او گشود و غبار از رخس زدود ،
خود را به او نمود .
آئینه نیز روی خوش آشنا بدید
با صد امید ، دیده در او بست
صد گونه نقش تازه از آن چهره آفرید ،

در سینه هر چه داشت به آن رهگذر سپرد
سنگین دل ، از صداقت آئینه یکه خورد !
آئینه را شکست !

بیکرانه

نه آن دریا ، که شعرش جاودانه است ،
نه آن دریا ، که لبریز از ترانه‌ست .
به چشمانت بگو بسیار ما را ،
به آن دریا که ناپیدا کرانه‌ست !

چشم به راه

لب دریا ، سحر گاهان و باران ،
هوا ، رنگ غم چشم انتظاران ،
نمی پیچد صدای گرم خورشید ،
نمی تابد چراغ چشم یاران !